

[Rigmor Christensen.]

mellem 8 og 9. Herved mister hun en dagløn. Samtidig skal man gøre sig klart, at heller ikke beskæftigelsen kan være tjent med sådanne forsømmelser. Endvidere vil der vel også være adskillige tilfælde, hvor det ikke er nødvendigt for lægen at se barnet. Det kan jo være en mindre temperaturforhøjelse i forbindelse med lidt forkølelse, og når man ved, hvor overbelastet læger er i dag, og hvor svært det mange gange er at kontakte dem, vil ordningen også aflaste disse.

Det siger sig selv, at de husmoderafløserne, der bliver sendt ud i disse hverv, må være særdeles påpasselige dels med at observere barnet godt og eventuelt tilkalde læge, dels med at konstatere, at hjælpen er velbegrunderet og ikke bliver misbrugt til skade for andre, der måske derved unddrages en påkrævet hjælp.

Over for børnemedhjælperne, som omtales i lovens § 1, stk. 2, og som man tænker sig skal have opsyn med syge børn, stiller vi os mere betænkelige. Det er et såre stort ansvar at passe andre folks syge børn. Det måtte vel i bekræftende fald være medhjælperne, som i længere tid havde arbejdet inden for området, og som man kendte godt, og som eventuelt havde visse forudsætninger for børnepasning. Om dette kan gennemføres, ved jeg ikke, men forholdet er jo det, at i mange — særlig de store — kommuner arbejdes der i stort omfang med løs hjælp til husmoderafløsning, idet størrelsen af fast ansat hjælp begrænses af det skiftende behov; bl. a. er efterspørgslen jo langt større om vinteren end om sommeren.

Det kan således måske blive ret så vanskeligt at skaffe den helt betryggende hjælp i disse tilfælde, men jeg håber, at vi får lejlighed til en nærmere drøftelse også af dette problem i udvalget.

**Inger-Lise Bech Hansen:** Som de øvrige ordførere før mig har sagt, indfries med dette lovforslag § 8, stk. 4, i loven om husmoderafløsning. Forslaget er da også først og fremmest en revision af lovens formulering.

Ministeren for familiens anliggender udtaler i sin skriftlige fremsættelse, at loven stort set har virket tilfredsstillende, dog med nogle undtagelser. Nogle kommuner lønner for lavt. Var det ikke værd under udvalgsarbejdet at tage dette op til overvejelse?

Man kunne jo fra ministerens side fastsætte en løn, som var rimelig, og ikke lade kommunerne skalte og valte med den, som de vil. Så var der faste regler i alle kommuner, og når så staten refunderede hele beløbet, ville vi være helt ude over vanskelighederne med at få nok mandskab til husmoderafløsningen. En ordentlig aflønning skal nok lokke kvinderne ud af busken. Hvem er interesseret i et opslidende arbejde for en minimal løn? Som oftest har nemlig moderen været syg et stykke tid, før husmoderhjælpen kan komme, der er jo for få ansatte, så hjemmet er noget forfaldent, megen rengøring, vask af tøj etc. skal nok kræve et ordentligt stykke arbejde af afløseren.

Ligeledes ville det være praktisk, at husmoderafløseruddannelsen blev gjort obligatorisk, men jeg kan forstå, at tiden endnu ikke er moden dertil. Dog, jo før man tager fat på det, des bedre. Der er jo dog kvinder med mange forskellige forudsætninger, der møder op som husmoderafløserne, og det ville i høj grad være godt for såvel patienten som afløseren, at denne sidste havde noget fast at gå ud fra. Må jeg spørge ministeren, hvorfor tiden endnu ikke er moden til at stille krav om en obligatorisk uddannelse. Er det, fordi man simpelt hen ikke har noget fastlagt kriterium at gå efter, eller kan man ikke overse udgifterne ved ordningen?

Med hensyn til § 7, stk. 2, vil jeg spørge: hvorfor har husmoderhjælpen under uddannelsen kun ret til 80 pct. af den løn, hun kunne have opnået, hvis hun havde været beskæftiget i samme omfang som hidtil? Jeg finder, dette er en vilkårlig ordning. Det er jo meget forskelligt, hvad man som husmoderafløser har haft for arbejde. Er det under en influenzaepidemi, så er der meget arbejde; er det midt om sommeren med lidt sygdom, er der kun lidt arbejde til hende. Eller bliver det regnet ud som et gennemsnit af gode og dårlige arbejdsperioder? I øvrigt mener jeg, at der vel også burde være overtidsbetaling, når arbejdstiden går ud over almindelige arbejderes fastsatte ugetimetal.

Med hensyn til varigheden af hjælpen vil måske nok i de fleste tilfælde 14 dage være nok; men er en husmoder syg, bør hun vel nok have hjælp noget længere. Hvem afgør, om hun får det, lægen, jordermoderen eller kommunkontoret? Og kan